

မိုးမိုး
လယ်ကမ္ဘာတိုင်း
မုန်ဆီခိုင်

(၁)

“မခင်လေးနွယ်..”

ရုံးခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး၊ လက်ထဲတွင်ဖိုင်တစ်ခုကိုကိုင်၍ ထွက်လာသောလူတစ်ယောက်က သူ့အမည်ကိုခေါ်လိုက်လျှင်..

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်”

ခင်လေးနွယ်ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

သူ့ရင်တွင် တဒိုင်းဒိုင်းခုန်မြည်လာပြီး ဒူးတွေတုန်လာကာ၊ မတ်တက်ကလဲချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။

သူ့ဦးခေါင်းထဲမှာလည်း မူးချင်မော်ချင်သလိုလိုနှင့်။

“ခင်လေးသွားလေ ဘာမှမကြောက်နဲ့ မေးတာတွေရဲရဲ ကြီးသာဖြေလိုက်နော်”

နေဇင်လတ် အီလက်ထရောနစ်ကုမ္ပဏီကြီးတွင် ဝန်ထမ်းဖြစ်သောသူငယ်ချင်း မရီရီစိန် က သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်ပေးလိုက်တော့မှ သံပတ်ပေးလိုက်သောစက်ရုပ်ကလေး ကဲ့သို့ ခင်လေးနွယ်သည် လူတွေ့စစ်ဆေးခံရန် ရုံးခန်းဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

ရုံးခန်းဝသို့ရောက်လျှင် ခြေထောက်များကတုံ့နှေးသွားကြပြန်သည်။

“ဝင်ခဲ့လေ ကလေးမ”

ဖိုင်တွဲကိုကိုင်ဆောင်ထားသော ရုံးအုပ်ကြီးကပြောလိုက်မှ

ခင်လေးနွယ်သည် တစ်ကိုယ် လုံးထူပူရှိန်းဖိန်းစွာဖြင့် ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် အသီးသီးနေရာယူထားနေသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ အုပ်ချုပ်ရေးမန်နေဂျာ မှတ်တမ်းပြုစုသူစာရေးတွေကို မကြည့်ဝံ့ရာဘဲခေါင်းကိုခပ်ငုံ့ထားကာ သူ့အတွက်ထိုင်ရန်ဖြစ်သော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ စာပွဲရှေ့ကခုံနားတွင် ခင်လေးနွယ် အသာရပ်လိုက် သည်။

“ထိုင်ခွင့်ပြုပါရှင်”

“ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ...”

အသံဩဇာပြည့်ဝသည်ကဲ့သို့ ရုပ်ရည်ဥပတိကလည်း ကောင်းလှသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးနေဇင်လတ်ကို ခင်လေးနွယ်သည် မဝံ့မရဲကလေးတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ကာသူ့ လက်ထဲကဖိုင်တွဲကို သူ့လက်ချောင်းလေးများက ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားနေ၏။

နေဇင်လတ်သည် သူ့ရှေ့တွင်ယို့ယိုကျိုးကျိုးထိုင်နေသော ကောင်းခြင်းငါးဖြာလက္ခဏာ နှင့် ပြည့်စုံလှသောမိန်းမချောကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူ၏ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြီးသဲ့သဲ့လူး လွန့်လာ၏။

“သူ့ခမျာစိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဒါသူ့ရဲ့ပထမဦးဆုံး အတွေ့အကြုံနဲ့တူပါရဲ့”

နေဇင်လတ်ရင်ထဲမှာ ဂရုဏာသက်မိသလိုလိုဖြစ်သွား၏။

“မင်းနာမည် မခင်လေးနွယ်နော်”

နေဇင်လတ် ပထမဦးဆုံးသောမေးခွန်းကို စတင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေးမင်း”

“အား ကိုယ့်ကိုသူဌေးမင်းလို့မခေါ်ပါနဲ့ ရင်ထဲမှာယားကျိကျိဖြစ်လွန်းလို့၊

ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီ မှာလုပ်တဲ့ ဝန်ထမ်းအားလုံးကိုကိုယ်က မိသားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ အားလုံး ကလဲ ကိုယ့်ကိုမိသားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ဆက်ဆံတာပဲ ကိုယ်လိုလားတယ် မခင်လေးနွယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

နားထဲတွင် သူငယ်ချင်းမရှိစိန်က သူ့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကို ဆရာ. . ဆရာဟုစကားထဲ ထည့်သုံး ပြောဆိုသံများကြားယောင်မိလာသဖြင့် ခင်လေးနွယ်ကသူဌေးမင်း အစား ‘ဆရာ’ ဟု နေဇင်လတ်ကိုခေါ်လိုက်သည်။

နေဇင်လတ်ထံမှ ထိုသို့ခေါ်ဆိုမှုကို တစ်စုံတစ်ရာပြောဆို လာမှုမရှိသဖြင့် ခင်လေးနွယ် ၏ ရင်ထဲက အလုံးကျသွားရပါ၏ ။

“ဒီအလုပ်လျှောက်လွှာ ထဲမှာ မခင်လေးနွယ် ရူပတိ ယနှစ်အဝေးသင်တက်နေတယ်လို့ ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့နေ့ကျောင်းမတက်တာလဲဟင်”

“ခင်လေး...ခင်လေး ကမုဆိုးမမိခင်နဲ့နေရတဲ့သူပါ၊ နေ့ကျောင်းတက်ဖို့ အင်အားမရှိပါ ဘူး ဆရာ”

ခင်လေးနွယ်၏ အဖြေသည် နေဇင်လတ်၏ ရင်ထဲသို့ စူးနစ်၍ ဝင်သွား၏ ။

“မခင်လေးနွယ်တို့သားအမိ စားဝတ်နေရေးအတွက်ဘာ လုပ်ငန်းများခုလုပ်နေပါသလဲ ဟင်”

“အမေက စက်ချုပ်တယ်၊ ခင်လေးက လက်ချုပ်လိုက်တယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် အပိုအလျှံမရှိပေမယ့် ဝမ်းဝအောင်တော့စား ရပါတယ်၊ ခု. . .ခု အမေမကျန်းမမာဖြစ်လာလို့ ခင်လေးအပြင်မှာ အလုပ်ဝင်ဖို့စိတ်ကူးလိုက်တာပါ ဆရာ”

“မခင်လေးနွယ်အမေက မကျန်းမာဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘယ်လိုရောဂါမျိုးလဲဗျ”

“ခင်လေးငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေက ဆုံးပါးသွားခဲ့တာဆိုတော့ စက်ချုပ်လုပ်ငန်းနဲ့ အမေကခင်လေးကိုပြုစု ပျိုးထောင်လာခဲ့တာပါ။ သူ့အလုပ်ကို ကူညီပေးရတာ ကလွဲလို့အပြင် အလုပ်ကို အမေကခင်လေးကိုလုပ်ခွင့် မပေးခဲ့ပါဘူး။ အဝေးသင်တက်ရင်း ကိုယ့်ဘဝမှာအသုံးချ ဖို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ ဘာတွေပဲ တက်ခိုင်းပါတယ်။ ခုတော့ အညောင်းမိခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေလဲပဲ။ ရင်ကျပ်ရောဂါ ကလဲဆိုးသထက်ဆိုးလာလို့ ခင်လေးတစ်ယောက်လည်း အလုပ် လုပ်ကျွေး ပါရစေဆိုပြီး၊ အတင်းတောင်းပန်ရတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ခင်လေးရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း ရီရီစိန် လဲရှိတာမို့ နောက်ဆုံးတော့အမေက ခင်လေးကို အလုပ်လျှောက်ခွင့် ပေးလိုက်တာပါ ဆရာ”

“အင်း မခင်လေးနွယ်ဖြေဆိုသွားတာ ကိုယ့်အတွက်အတော်လုံလောက်သွားပါပြီ ကဲ...ကဲ တက်ထားတဲ့ကွန်ပျူတာသင်တန်းလက်မှတ်ပါရင် ကြည့်ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဆရာ”

ခင်လေးနွယ်သည်ဖြူဝင်းသွယ်လျ လှပသောလက်ချောင်း ကလေးများဖြင့်ဖိုင်ကိုဖွင့်ပြီး၊ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်ကို ဦးနေဇင်လတ်အား ပေးလိုက်သည်။

“ဪ...ပရော်ဖက်ရှင်နယ်မှာတက်ထားတာပဲ၊ ဝင်းဒိုးနိုင်တီဖိုက်ထိ အောင်ထားပြီးဆို တော့ ကောင်းတာပေါ့ အန်ကယ်လီဦးခင်လှိုင်ကြည့်ပါဦး။”

နေဇင်လတ်သည် သူ့လက်ထဲကအောင်လက်မှတ်ကို ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာကြီး ဦးခင်လှိုင်၏ လက်သို့ပေးလိုက်သည်။

ဦးခင်လှိုင်ကဖတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ကာ

နေဇင်လတ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ဒါဆိုရင် သူ့အတွက်ကျန်တဲ့အပိုင်းကိုအန်ကယ်လ် ဦးခင်လှိုင်ပဲ ဆက်ဆောင်ရွက် ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်မစွတာလူဝီနဲ့ ချိန်းထားတာရှိလို့ ဆီဒိုးနားကိုသွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်နေဇင်လတ်”

စားပွဲမှထလိုက်သော နေဇင်လတ်ကို ခင်လေးနွယ်က မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ကြည့် လိုက်သဖြင့် နေဇင်လတ်သည် ခင်လေးနွယ်ကို နှစ်သိမ့်ပြီးဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားတော့ မခင်လေးနွယ်...ကိုယ်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ မင်းကိုအလုပ်ခန့် မှာပါမင်းအတွက်အားလုံး အန်ကယ်လ် ဦးခင်လှိုင်ကစီစဉ်ညွှန်ကြားပေးပါလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

ခင်လေးနွယ်ထိုင်ရာကယို့ယို့ကျိုးကျိုးကလေး ထရပ်ပြီး နေဇင်လတ်ကို ပြောလိုက်သည်။ နေဇင်လတ်သည်ခင်လေးနွယ်ကို ပြုံးပြီးကြီးကြည့်ကာခေါင်းကိုညိတ်ပြပြီး နေရာမှထွက်ခွာသွား ၏ ။

သူ့နောက်တွင်ရုံးလုလင်ကလေးက အတက်ချီကေ့စ်ကို ကိုင်ကာလိုက်ပါသွား၏ ။

*

အဖြူရောင် မတ်တူးကားကြီး၏ အနောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း

နေဇင်လတ်သည်ရုံး လု လင်ကလေး

မောင်စန်းဝေကိုမှာစရာရှိသည်များမှာလိုက်သည်။

“မောင်စန်းဝေ... ကိုယ်တစ်နာရီလောက်ပြန်ရောက်မယ်၊
ဘယ်သူပဲဖုန်းဆက်ဆက် ပြောထားလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကားပြတင်းပေါက်မှန်တံခါးပိတ်သွားပြီး ကားသည်ရုံးခန်းရှေ့မှ
စတင်ထွက်ခွာသွား၏ ။

ကုမ္ပဏီစာရေးမလေး ရီရီစိန်သည် သူတို့ဆရာနေဇင်လတ်၏
ကားကြီးထွက်ခွာသွား သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့စားပွဲမှ အလျင်အမြန်ထွက်ကာ
အုပ်ချုပ်ရေးမန်နေဂျာကြီး ဦးခင်လှိုင် ၏ ရုံးခန်းဆီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“ခင်လေး ပြေလည်သွားပြီမဟုတ်လားဟင်”

သူ့ကိုကျောပေး၍ ဦးခင်လှိုင်၏ စားပွဲတွင် လိုအပ်သည်ဖောင်များကို
ဖြည့်စွက်နေသော ခင်လေးနွယ်သည် ရီရီစိန်ကို
လှည့်ကြည့်ကာပြီးခွင်သောမျက်နှာကလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်လေးရယ်”

ခင်လေးနွယ်၏ ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်ကိုဖက်ကာ
ရီရီစိန်လှိုက်လှိုက်လဲလဲဝမ်းသာနေ၏ ။

“ဝမ်းသာမှာပေါ့ ညည်းအတွက်တိုးတိုးခေါ်တိုင်ပင်ဖက် ရသွားပြီးကိုး”

ဦးခင်လှိုင်ကထူထဲသော သူ့မျက်မှန်ကြီးအပေါ်မှမျက်လုံးများကို
ကျော်ကြည့်ပြောလိုက် သည်။

“တိုးတိုးဖော်တိုင်ပင်ဖက်ရတာ ထက် သူ့အတွက် ရီရီက
ပိုဝမ်းသာတာပါ ဦးဦးခင်လှိုင် ရယ်၊ သူကရိုးလွန်းအေးလွန်းတော့

ဒို့ပြင်နေရာတွေမှာလဲအလုပ်မလုပ်စေ ချင်တာလဲပါတယ်”

“သူကံကောင်းပါတယ် မောင်နေဇင်လတ်က လူတော်တော်ရွေးတာ၊
တော်ရုံတန်ရုံလူ ဆိုရင် ရွေးတာမဟုတ်ဘူးကွယ့်”

“ဟုတ်တယ်နော် ခင်လေးရှေ့ကသုံးလေးဦးဝင်သွားတာ တစ်ယောက်မှ
အရွေးမခံလိုက် ရဘူးနော်၊ သူတို့ကို သနားပါတယ် မျက်နှာငယ်ငယ်ကလေးတွေနဲ့
ထွက်ထွက်လာကြတယ်”

အလုပ်မရလိုက်ကြသူတွေအတွက် စိတ်မကောင်းလှဟန် ကလေးဖြင့်
ခင်လေးနွယ်က ပြောလိုက်သည်။

“အောင်မလေး ကရုဏာရှင်မရေ သူများကိုသနားမနေနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်သနား ဒီအလုပ်သာမရလိုက်ရင်
မင်းဘယ်လောက်ရွာလည်လိုက်မယ်မှတ်သလဲ၊ ကြီးကြီးမိုးကလဲ ရှေ့
ဆက်ဟန်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဦးခင်လှိုင် ခင်လေး ဘယ်နေ့အလုပ်စဆင်းရမှာလဲ ဟင်”

“မနက်ဖြန်ပဲ စဆင်းရတော့မှာ”

“ဟယ် ဒါဆိုရင်

မင်းဒီနေ့ပဲတင်တင်လေးကိုသွားခေါ်လိုက်တော့ခင်လေး”

“ခေါ်မယ်ဒီကအပြန်ပဲ သူ့အမေကိုဝင်ပြောလိုက်တော့မယ် ရီရီ”

“သူ့အလုပ်ဝင်ပြီဆိုတော့

သူ့မေကိုကြည့်ဖို့လူခေါ်ရတော့မယ်ဦးဦးခင်လှိုင်ရဲ့ တစ်ယောက်
တည်းအိမ်မှာထားခဲ့လို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ လူမမာကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊

တော်သေးတာပေါ့ ကြည့်ရှုပေးမယ့်လူအရန်သင့်ရှိပေလို့ပဲ ကဲ...ကဲ
ဖောင်ဖြည့်ပြီးရင် မင်းပြန်တော့၊ မနက်ဖြန် အတွက်အားလုံးအသင့်ဖြစ်အောင်
စီစဉ်ရဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဦးခင်လှိုင်”

ရီရီစိန်ခေါ်သည်ကဲ့သို့အုပ်ချုပ်ရေးမန်နေဂျာကြီးကို ခင်လေးနွယ်က
ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်လိုက်မိသည်။

“လာ...ခင်လေး”

“သွားခွင့်ပြုပါ ဦးဦးခင်လှိုင်”

“အေး...အေး...”

ရီရီစိန်သည်ခင်လေးနွယ်ကိုမန်နေဂျာကြီး၏
ရုံးခန်းအပြင်ဘက်ဆီသို့လက်ဆွဲခေါ်လာပြီး တခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်မည့်
ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဝန်ထမ်းများကအပြုံးကိုယ်စီဖြင့်
ခင်လေးနွယ်ကိုခင်မင်မှုနှင့်တုံ့ပြန်နေကြပါ၏ ။

“ကိုသိန်းထွန်း ရီရီ သူ့ကိုစိတ်မချလို့ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကောင်းပြီရီရီ”

“လာ...ခင်လေး”

ခင်လေးနွယ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ရီရီစိန်ကကားဂိတ်ဆီသို့
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်လေးမိုးတော့ ဘာပြောလဲမသိဘူးနော်”

“အမေလား

ခင်လေးအလုပ်ရသွားတာကိုသိပ်ဝမ်းသာမယ့်ပုံရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး ခင်လေး
ဗေဒင်မမေးဘဲသိတယ် ရီရီ”

“အင်း ဒေါ်လေးမိုးကတတ်နိုင်ရင် သူ့သမီးကလေးကို
အာခံတွင်းထဲတောင် ငုံထားချင် နေတဲ့လူ”

“သူခင်လေးကိုစိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေတာကိုးက သူ့
အတွက်ဝေဒနာကြီးတစ်ခုပဲ အရင်တုန်း ကတော့
သူချည်းဦးဆောင်ပြီးလုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်လို့လား၊ ခုတော့ သူ လဲပြီဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ
ရှိတာမှ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်တည်း”

“ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့်လဲ ဒေါ်လေးမိုး မကြိုက်မှန်းသိရက်နဲ့
ဒီအလုပ်ကိုဝင်လျှောက်ဖို့ ရီရီ ခင်လေးကိုဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းခဲ့တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရီရီရယ် အစစအရာရာအတွက် ခင်လေး ရီရီကို
သိပ်ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

ခင်လေးနွယ်က ရီရီစိန်၏ လက်ကိုဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“တစ်အူထုံဆင်း ညီအစ်မ အရင်းလို နေလာခဲ့ကြတာ၊
ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မလိုပါဘူး ခင်လေးရဲ့၊ ကဲ. . .ကဲကားလာနေပြီ၊
စော်ဘွားကြီးကုန်းမှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး လမ်းထဲ သတိဝီရိယနဲ့ ကူးဦးနော်”

“အင်းပါ”

သူတို့အနီးတွင်ထိုးဆိုက်လာသော ဟီးနီးကားကြီးပေါ်သို့
ခင်လေးနွယ်ကို ရီရီစိန်ကတွန်း တင်ပေးလိုက်သည်။

“အထဲဝင် အထဲကိုဝင်လိုက်”

ခင်လေးနွယ်သည် လူတွေကိုတိုးဝှေ့၍ ကားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူစီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သော ကား ဝေးဝေးသို့ရောက်သည့်တိုင်

စိတ်စက်မချနိုင်ဟန်ဖြင့် ရပ် ကြည့်နေဆဲဖြစ်သော ရီရီစိန်ကို
ခင်လေးနွယ်လှမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး သူ့မှာ ငါ့ကိုစိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်နေလိုက်တာ ငါ့မှာလဲ
သူရှိနေ ပေလို့သာပဲ နို့မဟုတ်ရင် အမေ့လို မကျန်းမမာဖြစ်လာပုံနဲ့ ဒုက္ခပဲ သူ. . ”

“လက်မှတ်ခလေ. . .လက်မှတ်ခ. . .”

ကားစပယ်ရာ၏ အသံသည် ခင်လေးနွယ်၏
အတွေးများကိုဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

*

(၂)

ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တွင် တငြိမ့်ငြိမ့်ပြေးနေသော

အဖြူရောင်မတ်(ခံ)တူးကားကြီးပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာနေသော နေဇင်လတ်၏ စိတ်အာရုံသည် ရှေ့သို့မသွားဘဲနောက်သို့ ပြန်ကာ စောစောကအင်တာဗျူးခဲ့သော မိန်းမချောကလေးထံသို့ရောက်ရှိနေ၏ ။

ရွှေအိုရောင်ခံပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကိုဝတ်ဆင်ထားသော ထိုမိန်းကလေး၏ အလှသည် အေး ဆေးတည်ငြိမ်၍ စွဲမက်ဖွယ်ရာရှိလှပါ၏ ။

သူကိုယ်သည် ကောင်းခြင်းငါးဖြာလက္ခဏာတို့ စုဝေး၍ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်လှပလွန်းပါ၏ ။ သူ့မိခင်က ဘယ်လိုများမွေးဖွား ထားလေသည်မသိ ဟုစိတ်ထဲမှာလည်းတွေးကြည့်နေလိုက်၏ ။

“အင်း လူတစ်ယောက်မှာတစ်ခုခုတော့ချို့ယွင်းချက်ပါတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်ဒီကောင်မလေး ကျတော့လှရက်လိုက်တာများ ဘာဆိုဘာတစ်ခု ငါ့မျက်စိထဲမှာ အပြစ် မတွေ့ဘူး ပြောစရာ ဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့သိပ်လှတဲ့ သမင်ပျိုမလိုမျက်လုံးကလေးတွေဟာ အရောင်မထွက် ဘဲ ညှိုးငယ်မှိုင်းဝေနေလွန်းတယ် သူ့ဘဝအကြောင်းတရားက ဘယ်လောက်တောင်မညှ ပဲရှိနေလို့လဲ စားဝတ်နေရေး တစ်ခုတည်းတင်ပဲလား”

နေဇင်လတ်သည် တစ်နာရီပြည့်အောင်ပင်မတွေ့လိုက်ရသော ခင်လေးနွယ်၏ အကြောင်း များကို စိတ်မှန်းဖြင့်လျှောက်တွေးလာခဲ့မိသဖြင့် ဆီဒိုးနားဟိုတယ်ရှေ့သို့ကားရောက်လာသည်ကို ပင်သတိမပြုမိဘဲရှိခဲ့၏ ။

“ဆရာ ဟိုတယ်ရှေ့မှာပဲရပ်ပေးရမှာလား”

“အားဟုတ်တယ်. .ဟုတ်တယ်

ဆောရီးပဲကိုကြိုငှာဝင်းရေးပြောထားဖို့မေ့သွားတယ်”

ဟိုတယ်ပေါ်တီကိုအောက်တွင်ကားရပ်လိုက်

သည်နှင့်သူ့ကိုအသင့်စောင့်နေဟန်တူသော နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်က ကားဆီသို့
အပြေးကလေးရောက်ရှိလာသည်။

“ဟလို. .မစ္စတာဇင်”

“ဟလို. .မစ္စတာလူဝီ”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

မစ္စတာလူဝီက နေဇင်လတ်၏ လက်ကိုတရင်းတနှီးဆွဲ၍

စားသောက်ဆောင်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

နေဇင်လတ်သည် မစ္စတာလူဝီတကာခံသောနံနက်စာကို သူနှင့်

အတူစားသောက်ရင်း အချိန်နှစ်နာရီခန့်အလုပ်ကိစ္စများ

ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်ရန်တာဝန်လိုက်၏ ။

မစ္စတာလူဝီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်ခါရှိသေးသူ၏

ဆယ်လူလာဖုန်းက မြည်လာ ၏ ။

နားထောင်လိုက်သည်တွင် သူ့အပေါ်အမြဲတမ်းဗိုလ်ကျ စိုးမိုးသူဖြစ်သော

ရတနာထံမှ ဖြစ်နေ၏ ။

“ကိုလတ်”

“ဆို ဘာကိစ္စလဲ ရတနာ”

“ကိုလတ်အခုဘယ်မှာလဲ ရတနာ့ဆီကိုခုချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ပါ။

ရတနာ့ကားဂျက်ပင် ပိတ်ပြီး ရပ်ရပ်သွားလို့”

“ရတနာက ခုဘယ်မှာလဲ ကျောင်းမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ရတနာထောက်ကြံ့စစ်သင်္ချိုင်းမှာ
အုန်းတို့လွင်တို့နဲ့လိုက်သွားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် ကြတာ”

“အား..ရတနာကလဲ ကျောင်းချိန်ကြီးမှာ
ဒီလိုသွားရသလားခက်တယ်ကွာ ကိုလတ်မှာ အလုပ်တွေနဲ့”

“ကိုလတ် အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဒီကဒုက္ခရောက်လို့ဆက်တဲ့ဥစ္စာ
လာမလား၊ မလာဘူး လား...တစ်ခွန်းပဲ အပြတ်ပြော”

“လာပါ့မယ်သခင်မလေးရေ လာပါ့မယ်၊ အဲ့ဒီမှာပဲစောင့်နေတော်မူပါ
ခင်ဗျား”

နေဇင်လတ်သည် ‘ဟူးခနဲ’ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး
ဦးခေါင်းကိုယမ်းကား သူ့ လက်ထဲကဆယ်လူလာဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

“ဆရာကောင်မလေး ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဆရာ”

ယာဉ်မောင်းကြိုင်ဝင်းက ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ
နက်မှောင်သောမျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျုံ့၍
စိတ်အလိုမကျဖြစ်သွားဟန်ရှိသည့်နေဇင်လတ်ကို
တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ရတနာပေါ့ဗျာ၊ ထောက်ကြံ့စစ်သင်္ချိုင်းမှာ ကားပျက်နေလို့တဲ့
အဲဒါလိုက်သွားရဦးမယ်”

“ဆရာကောင်မလေးကလဲခြေနင်းစကြာရှိတိုင်းကမ္ဘာပတ်နေတော့တာပဲ
ကျောင်းလဲမှန်မှန်တက်ပုံမရဘူး”

“ဟေ့... ဟေ့ကိုကြိုင်ဝင်း ကျွန်တော့်ကောင်မလေး

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးနဲ့ မပြော စမ်းပါနဲ့ဗျာ သူနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင်ဘူး
မောင်နှမသားချင်းလိုခင်ကြတာပါဗျာ”

ယဉ်မောင်းကိုကြိုငှာဝင်း သွားစေ၍ တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာရယ်တာလဲ”

ယဉ်မောင်းကိုကြိုငှာဝင်းကိုအောက်သိုးသိုးမျက်နှာဖြင့်

ကြည့်ကာနေဇင်လတ်ကမေးလိုက် သည်။

“ခုမဆိုင်လဲ နောက်တော့ဆိုင်မှာကိုတွေးပြီး ပြုံးလိုက်တာပါ ဆရာ”

“ခင်ဗျား စကားကိုလင်းစမ်းပါဦး ကျုပ်သဘောမပေါက်လို့”

“ဒီလိုဆရာရဲ့ မနေ့ညက ဆရာကြီးဦးမြတ်ကျော်တို့မိသားစု
မေမေကြီးကိုလာကြည့်ပြီး ပြန်သွားတော့ ဆရာအောက်ကိုလိုက်ပို့တယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲ့ ဒီအချိန်မှာ မေမေကြီးရဲ့ခြင်ထောင်ကိုအသစ်လဲပေးဖို့
ကျွန်တော်အိမ်ခန်းထဲမှာရှိ တယ်”

“အင်း ဆိုပါဦး”

“ထင်တယ် သူတို့စားသောက်သွားတဲ့ပန်းကန်တွေလာသိမ်းတာကို
မေမေကြီးက လှမ်းကြည့်နေရင်းကနေ ကလေးမလေးတွေလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီ
အိမ်ကကိုလတ်တစ် ယောက် စိတ်မများခင်မှာ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်မှပဲတဲ့”

“ဟင် မေမေက ဒီလိုပြောသလား”

နေဇင်လတ်၏ ကိုယ်လုံးကြီးဆတ်ခနဲတွန့်သွား၏ ။

“ဟုတ်တယ် ပြီးတော့ဆက်ပြောသေးတယ်၊ ဒီတန်ခူးမှာ

မမရွှေစင်ပြန်လာရင် ဒီကိစ္စကို တိုင်ပင်ရမယ်တဲ့”

“ဟွန်း... မေမေတို့ကတော့ဇာတ်လမ်းစလာပြီ”

“ဆရာနဲ့ ရတနာနဲ့က ရွှေနေ့မြဲပဲ...”

“တော်စမ်းပါ ကိုကြိုင်ဝင်းရာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက
လိုချင်တမ်းတနေတာ ရတနာ့ပုံစံ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟာ... ကိုယ့်ဆရာကတော့လုပ်ပြီ ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့သီရိဝေမှာ
မဋီပက္ခတွေဝင်လာဦး တော့မှာပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ ဆိုးတူကောင်းဖက် ဘဝတစ်သက်တာ
ပေါင်းဖက်ရမယ့် မိန်းကလေးကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပဲ ကိုယ်ရှာချင်တယ်
ကိုကြိုင်ဝင်းရေ၊ ဒါဘယ်တော့မှ မပြောင်း လဲမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူ့မျက်စိထဲတွင်တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာဖြင့်
လှပလွန်းနေသော ခင်လေးနွယ်၏ မျက်နှာကလေးကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လာမိ၏။

“ဟင်း... ကြည့်လဲလုပ်ပါဆရာရယ် မေသီရိကြီးမှာက နှလုံးရောဂါကြီးနဲ့”

“အချေအတင်ဖြစ်လာတော့လဲ မီးစင်ကြည့်ကရမှာပေါ့ ကိုကြိုင်ဝင်ရာ”

ထို့နောက်တွင်တော့ နှစ်ယောက်သားအတွေးကိုယ်စီဖြင့်
တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

*

(၃)

“အလုပ်ရခဲ့ပြီမဟုတ်လား ခင်လေးနွယ်”

မိခင်ဖြစ်သူသည် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်၍ အကြမ်းပန်းကန်ကို လက်ကိုင်ထားရင်း ခရီး ရောက်မဆိုက် ခင်လေးနွယ်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်လေးနွယ်သည် မိခင်ဖြစ်သူကို မဝံ့မရဲလှစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းကလေးကိုငုံ့ချကာ အသံ ကလေးတိုးတိမ်စွာဖြင့်ဖြေလိုက်သည်။

ဦးခေါင်းကလေးငုံ့လျက်သားဖြင့် သူ့ရှေ့တွင်ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်လာသောသမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်မိုးဦးသည်အရောင်တွေမှေးမှိန်မွဲခြောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင် ဒုတိယမေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ညည်းလေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကဘယ်အရွယ်လဲဟင် ခင်လေးနွယ်”

“ဟို. . .အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်လို့တော့ ခန့်မှန်းရတာ ပဲ အမေ”

သူ့အတွက်အရာရာကိုစိုးရိမ်စိတ်ကြီးနေသော မိခင်ဖြစ်သူကို ခင်လေးနွယ်က ရင်အေးရာ အေးကြောင်းမုသားစွာ၍ အဖြေပေးလိုက်မိ၏ ။

“အိမ်ထောင်နဲ့လား”

“ဟုတ်မှာပေါ့ သူ့ကလေးတွေအကြောင်းရုံးခန်းထဲမှာ

ပြောတာကြားလိုက်မိတာပဲ”

ယုတ္တိတန်ဆောင် ခင်လေးနွယ်ဆက်ပြောလိုက်ရသည်။

“ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးက အိမ်ထောင်နဲ့လဲစိတ်ချလို့ရတာ လိုက်လို့”

“ဪ...အမေရယ်”

ပြာနွမ်းမွဲခြောက်နေသောနှုတ်ခမ်းကလေးကိုမဲ့၍

ပြောလိုက်သောမိခင်ဖြစ်သူကို ခင်လေး နွယ်မှာပေးစရာအဖြေမရှိတော့သဖြင့် ပင့်သက်ကလေးရှိုက်နေလိုက်မိတော့သည်။

“ကဲပါလေ အလုပ်ရလာပြီဆိုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်၊ ယောက်ျားဆိုရင်ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် လူအိုရော၊ လူပျိုရော၊ တစ်ခုလပ်ရော၊ မုဆိုးဖိုရောနဲ့ အကင်းဆုံးနေ သမီးကိုအမေ ဒါပဲထပ်ချည်တစ်လဲလဲပြောနေတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရယ် အမေ့စကားတွေခင်လေး ဦးနှောက်ထဲမှာ အမြဲရှိပါတယ်၊ အစစအရာရာ ခင်လေးသတိရှိပါ့မယ်အမေရယ်၊ ခင်လေးအတွက်စိတ်မပူပါနဲ့ အမေ နေကောင်း အောင်နေပါ၊ အမေစက်ပြန်ချုပ်နိုင်ရင် ခင်လေးအလုပ်ထွက်မှာပါ၊ ခုတော့ခင်လေးကို အလုပ် လုပ်ခွင့်ပေးထားပါ အမေရယ်နော်...လို့”

မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာသော မျက်ဝန်းဖြင့် ဒေါ်မိုးဦးသည် သူ့လက်ကို ညင်သာစွာဆွဲ၍ တောင်းပန်မှုပြုနေသော သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်နေ၏ ။

“အမေ့ကို သမီးရဲ့ချွေးနှံစာနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊

ဆေးကုပေးချင်တယ်၊ အားရှိတဲ့ အစားအစာတွေ ကျွေးချင်တယ် သမီးလေး ကွန်ပျူတာတက်ထားတော့ ကုမ္ပဏီမှာလခ ကောင်းကောင်းရမယ်အမေ၊ စစ်ချင်းအဆန်းခန့်သုံးလမှာ ကိုးထောင်ရမယ်အမေ၊ အမြဲဖြစ်သွား ရင်တော့

သောင်းကျော်မယ်၊ သမီးလေ ခုအပြန်မှာကြီးစုဆီဝင်ပြီး တင်တင်လေးကို ခေါ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အမေနဲ့ နေဖို့ပေါ့၊ တင်တင် လေးက အားလုံး လုပ်တတ်တယ်၊ မီးဖိုဆောင်လဲနိုင်နင်း နေပြီ”

“သူကအားလို့လား ကလေးထိန်းလုပ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ကလေးမထိန်းတော့ဘူးတဲ့အမေ၊ သူ့အလုပ်ရှင် မော်လမြိုင်ပြန်သွားလို့ နားနေရတယ်”

“အေးပေါ့လေ”

“အမေ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး ညည်းလေးကိုစောင့်နေတာ”

“ဪ... အမေရယ် ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်”

“ဆာနေရောပေါ့ သမီးခုလှိုက်မယ်”

“ရပါတယ် အဝတ်အစားအရင်သွားလဲလိုက်၊ ပြီးမှစားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ခင်လေးနွယ်သည်

သူ့အိပ်ခန်းကလေးဆီသို့လျင်မြန်စွာဝင်ရောက်သွားကာ အဝတ်အစားများလဲလှယ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်သူ နှင့်မိခင်ဖြစ်သူစားသောက်ရန်အတွက် ထမင်းပွဲကို ပြင် ဆင်လိုက် သည်။

“အမေစားရအောင်”

ဒေါ်မိုးဦးသည် အကြမ်းအိုးနှင့်အကြမ်းပန်းကန်ကလေးကို ကိုင်ကာ

ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မြင်းခွာရွက်ဟင်းချို ငရုတ်သီးထောင်းနှင့်
ငါးမြွေထိုးခြောက်ကြော်ကလေးတို့သည် သူတို့ သားအမိအတွက်
တစ်နေ့တာဟင်းလျာဖြစ်၏ ။

ခင်လေးနွယ်သည် ငါးမြွေထိုးခြောက်ကြော်ကလေးတစ်တုံးကိုယူကာ
အသားမျှင်ကလေး များခွာ၍ မိခင်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးနေ၏ ။

“သမီးစားပါ ဆာနေမှာပေါ့ အမေ့ဘာသာစားပါ့မယ်”

“သမီးမဆာသေးပါဘူး၊ အမေအရိုးမျက်မှာစိုးလို့ပါ”

ချစ်သမီး၏ ကြင်နာယုယမှုများသည် အမေ့အတွက်အားဖြစ်နေပါ၏ ။

“ရီရီစိန်ကော...”

“အလုပ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်အမေ သူကညနေမှပြန်ရမှာ၊
သမီးကိုစိတ်မချလို့ဆိုပြီး သူက ကားပေါ်အရောက်တင်ပေးလိုက်တယ်”

“သမီးအလုပ်ဆင်းရင် သူနဲ့အတူသွားရပြန်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်အမေ”

“အင်း တော်သေးတာပေါ့မယ်မင်းကြီးမကအဖော်ရှိနေပေလို့”

“ဘာမှမပူရပါဘူးအမေ အလုပ်များလို့ရုံးပြန်ချိန်နောက်ကျရင်
ရုံးကားနဲ့ပို့ပေးတက်တယ် လို့ပြောတယ်”

“ဘာပဲပြောပြော သမီးမိန်းကလေးမွေးထားတာဆိုတော့
အမေရင့်ထဲမှာပူနေရတာ ပဲသမီး မိန်းမဆိုတာဘဝအစမမှားဖို့သိပ်အရေးကြီးတယ်၊
မိန်းမသားဆိုတာ အရုံးဘက်ကချည်းပဲ၊ ဆူး ပေါ်ဖက်ကျလဲ ဖက်ပေါက်တာပဲ၊
ဖက်ပေါ်ဆူးကျလဲဖက်ပေါက်တာပဲ၊ အမေ့သမီးကလေး မသူတော်တွေနဲ့

တွေ့သွားမှာအမေသိပ်ကြောက်တယ်ကွယ်၊ တစ်ခါ ဘဝပျက်ရင် တစ်သက်ပြင်
မရတော့ဘူးသမီးလေးရဲ့”

အသံတွေတုန်အက်၍ ထမင်းလုတ်မျိုမချနိုင်ဘဲဖြစ်နေသော
မိခင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ ခင်လေးနွယ်မှာစိတ်မကောင်းနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏ ။

“အမေရယ် ပူပင်လွန်းအားကြီးရင်မကောင်းပါဘူး၊ စိတ်ကို
လျှော့ထားပါ အမေ့မှာခံစား နေရတဲ့ရောဂါကြီးက တစ်ဖက်၊ သမီးအတွက်
ပူပင်သောကက တစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းလှပါတယ်၊ ဟင်းချိုလေးနဲ့မျှောချလိုက်အမေ
နင်နေဦးမယ်”

ဟင်းချိုပန်းကန်ကို မိခင်ရှေ့သို့ခင်လေးနွယ်ကတိုးကပ်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်မိုးဦးသည် ဟင်းချိုတစ်ဇွန်းကိုယူ၍ ပါးစပ်ထဲကအစာကို
မျှောချလိုက်သည်။

“ဟင်း...အမေ...အမေယောက်ျားမကောင်းကြောင်း
ယောက်ျားတွေကိုကြောက် ကြောင်းပြောခဲ့တာလဲ ထပ်ခါတလဲလဲပဲ၊ ခုတလောဆို
ပိုတောင်ဆိုးလာတယ်၊ အမေ့မှာ ယောက်ျားနဲ့ပတ်သတ်လို့ဘယ်လိုအကြောင်းများ
ရှိခဲ့ဖူးသလဲ မသိဘူး၊ ငါမေးတိုင်းလဲ ငါ့ကို အဖြေမပေးခဲ့ဘူး၊ ငါ လသားမှာပဲအဖေ
ပိုးထိလို့သေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီ
သံသယကတော့အမေကဘာပြောပြော ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်နေ့တခြား
ကြီးကြီးလာနေတယ်... ငါ...”

“ခင်လေး..”

“ဟင်..”

ခင်လေးနွယ်မှာမိခင်၏ ခေါ်သံကြောင့်ကိုယ်ကလေး
ပင်ဆတ်ခနဲတွန့်သွားရှာ၏ ။

“ထမင်းစားရင်း ဘာတွေအတွေးနက်နေတာလဲ ဟင်”

“ဟို. . .အဖေအကြောင်း”

ခင်လေးနွယ်ပါးစပ်မှ ယောင်ပြီးလွှတ်ခနဲထွက်သွားသော စကားကြောင့် ဒေါ်မိုးဦး၏ မျက်နှာသုန်မှုန်သွား၏ ။

“ဘာ. . .ဘာအဖေအကြောင်း ဘယ်ကဘယ်လိုညည်း အဖေ အကြောင်း ရောက်သွား ရတာ လဲ၊ ဘာမှ တောင်တောင် အီအီတွေးမနေနဲ့၊ ညည်းအဖေ ပိုးထိလို့သေတာ ခုလောက် ဆိုရင် အရိုးတောင်ဆွေးလောက်ပြီ”

ဒေါ်မိုးဦးသည် သူ့စကားအဆုံးတွင်ရေဆေးခွက်တွင် လက်နှိုက်ဆေးပြီး လက်သုတ်ပုဝါ ကိုကောက်ယူကာ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ဟောဒီပါးစပ်ကလဲလေ ရိုက်ပစ်ဖို့သာကောင်းတော့တာပဲ၊ တခြားအဖြေတစ်ခုခုပေး လိုက်ပါတော့လား ဟင်းမှားပါတယ်. . မှားပါတယ်၊ ထမင်းလဲ ဆက်စားချင်စိတ်မရှိတော့ပါဘူး”

ခင်လေးနွယ်ကလည်း စားလက်စပန်းကန်များကိုဆွဲသိမ်းကာ၊ ထမင်းပွဲကလေးတွင် ကြိမ် အုပ်စောင်းကလေးကိုဖုံးအုပ်လိုက်တော့သည်။

*

(၄)

“ဟော ကိုလတ်ကြီးလာပြီ”

မိန်းကလေးအဖော်သုံးဦးနှင့်အတူ အုတ်ခုံတန်းကလေးတွင်
ထိုင်နေသောတစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲနီအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့်
မိန်းမပျိုကလေးသည်ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်. .. ကိုနေဇင်လတ်ဆိုတာသူလား၊ ချောလိုက်တာဟယ်၊
ခုမှပဲကောင်းကောင်း မြင်ဖူးတော့တယ်”

“ဟုတ်ပဲ သူ့ကိုတွေ့ရတာ ရင်တွေတောင်ခုန်လာတယ်”

“ပြစ်မှားဖို့မကြံနဲ့နော် ငရဲအိုးထဲဇောက်ထိုးကျသွားမယ်၊ ဘာမှတ်လဲ
သူမှာပိုင်ရှင်ရှိပြီ သား”

“အချင်းချင်းဓါတ်သိတွေပါ ရတနာရယ်၊ နံပါတ်မချိတ်ရသေးရင်
ဘုံပိုင်ပဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား မိလွင်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မိအုန်းရာ. . .”

ပြိုင်တူရယ်နေသောသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို
ဝက်ဝံကျောပိုးအိတ်ကိုပိုက်ထားသူ ရတနာကနှုတ်ခန်းစူကာ
မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် နင်တို့ကိုကိုလတ်နဲ့တွေ့မပေးချင်တာ၊
ဒီနေ့မှကားကလဲပျက်ရတယ်လို့ ဟွန်း. . .”

“စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားဆွဲလာတာပါ။ အနာလိုမရှိပါနဲ့၊ ကဲ...
ကဲမဲခွဲကြရအောင်၊ တို့သုံးယောက် ဘယ်သူကထူးရှင်ဖြစ်မလဲလို့”

“မိလွင်၊ သိပ်မကဲနဲ့...၊ ဟိုကဖြင့် အနားရောက်တော့မယ် တော်ကြာ...
တို့တွေကို မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးကုန်သိက္ခာ မရှိဘူးလို့ပြောနေဦးမယ်နော်”

သူတို့အဖွဲ့တွင် အနည်းငယ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသော
ယမင်းသူကပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးမျက်နှာပိုးသေသွားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းဆီသို့
နေဇင်လတ်လည်းရောက်ရှိလာသည်။

“ဆိုပါဦး ကားကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ စက်နှိုးပြီးခဏနေရင် ပြန်ပြန်စက်သေသွားတာပဲ
မနက်ကအိမ်ကထွက်လာတုန်းကတော့ အကောင်းကြီးပဲ ကိုလတ်ရဲ့”

နေဇင်လတ်သည် မိန်းကလေးများနှင့် မလှမ်းကမ်းဆီတွင်
ရပ်တန့်ထားသော ကားဆီ သို့ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် လျှောက်သွားကာ
ကားခေါင်းဖုံးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူလဲစက်ကြောင်းသိပ်နားလည်လှသည်မဟုတ်သဖြင့်
ဦးနှောက်ခြောက် နေမိ၏။

“ဟား...ဒုက္ခပဲ...”

နေဇင်လတ်သည် ဦးခေါင်းကိုတစ်ချက်ယမ်းလိုက်ပြီး သူ့
ယာဉ်မောင်းကြိုငှာကို ခေါ်ကာ ကြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဆရာနေလဲပူတယ်၊ ရုံးခန်းကိုလဲပြန်သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား၊
သူတို့ကိုခေါ်ပြီးသွား နှင့်ပါလား၊ ကျွန်တော်ဒီကားကိုပြင်ပြီး
ကျောင်းမှာသွားပို့လိုက်ခဲ့မယ် ကားကပြင်ရတာ ကြာချင် ကြမှာ”

ယာဉ်မောင်းကြိုင်ဝင်းက ကားကိုနှိုက်ရင်းက နေဇင်လတ်
ကိုလည်းပြန်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အင်း အဲဒီ လိုပဲလုပ်ရတော့မှာပဲ ခင်ဗျားနေခဲ့လို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ...အမိတို့ကားပေါ်ကြွကြ ကားပေါ်ကြွကြ...”

ရတနာက မျက်နှာကလေးမဲ့၍ သူငယ်ချင်းမများကိုကားပေါ်တက်ရန်
ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

ယမင်းတို့သုံးယောက်က ကားနောက်ခန်းတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူတို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့်
မျက်နှာသေကလေးများဖြင့် အားလုံးနှုတ်ဆိတ်နေကြ၏ ။

နေဇင်လတ်သည် မျက်မမှောင်ကြီးကုတ်ထား၍
ကားကိုစတင်မောင်းနှင်နေ၏ ။

ရတနာသည် နေဇင်လတ်၏ မျက်နှာကို ခပ်စွေစွေကလေး
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲဖယ်ထားလိုက်သည်။

“ဟွန်း...မျက်နှာကြီးကလဲကြောက်စရာကြီး သူများက
သူပဲအားကိုးစရာရှိတာမို့လို့ အကူအညီတောင်းမိတဲ့ ဥစ္စာဖြစ်နေလိုက်တာ”

“မင်းက အားနေတဲ့လူ ကိုယ်က အလုပ်မအားလပ်တဲ့လူ
ပြဿနာကိုမီးထွန်းရှာတဲ့ မင်းကို မျက်နှာချိုသွေးပြနေရဦးမှာလား ရတနာရယ်
မဟုတ်သေးပါဘူး ဟူး...”

နေဇင်လတ်က သူ့ဦးခေါင်းကိုရမ်းခါလိုက်သည်။

“မှားပါတယ်၊ ဒီလိုအဆူခံရမှန်းသိရင်

ဖေဖေဆီပဲဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်၊ တော်ပြီ...တော်ပြီ ဒါနောက်ဆုံးပဲ နောက်ဆို
ကိုလတ်ကို ဘယ်တော့မှလှမ်းမခေါ်တော့ဘူး ခုလဲ ရှစ်မိုင်ကျရင်
ရတနာတို့ဆင်းမယ်၊ အငှားကားနဲ့ပဲ ကျောင်းကို ဆက်သွားတော့မယ်”

“ဒါပဲ...ပြောလိုက်ရင်ကောက်ဖို့ ကွေးဖို့ချည့်ပဲ မင်းကို နိုင်အောင်ဆုံးမဖို့
လူတော့လို နေပြီ”

“ဟွန်း...”

ရတနာသည် နေဇင်လတ်ကိုမျက်လုံးကလေးစွေစောင်းကြည့်ပြီး
မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ဖက်သို့ဆွဲလှည့်ထားလိုက်သည်။

“အား...လား...လား...နာတယ်”

“အင်း...နောက်ခန်းကဘာဖြစ်တာလဲ”

ရတနာက သူ့ သူငယ်ချင်းများဘက်သို့လှည့်ကာ ငေါက်လိုက်သည်။

“သူ့...သူ့...၊ အုန်း...ပေါင်...ကိုယ့် ပေါင်ကို ဆိတ်ဆွဲလို့”

အလည်တွင်ထိုင်နေသော အုန်းအုန်းကလွင်မာဘက်သို့
လက်ညှိုးကလေးထိုးကာ သူတို့ ဘက်သို့ငေါက်ငေါက်ငမ်းငမ်းမေးလိုက်သော
ရတနာ့ကိုဖြေလိုက်သည်။

သူတို့ကို ကားနောက်ကြည့်မှန်မှမျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၍
ကြည့်လိုက်သော နေဇင်လတ် ကိုတွေ့ရလျှင် အုန်းအုန်းတို့သုံးယောက်သား
ကုပ်ကျသွားကြဖြစ်၏ ။

နေဇင်လတ်သည် ရှစ်မိုင်နှင့်နီးလာသည့်အခါတွင် သူနဲ့ဘေးထိုင်ခုံတွင်
နှုတ်ခမန်းကလေး စုစု၊ မျက်နှာကလေးမှုန်မှုန်ဖြင့်ထိုင်နေသော
အကဲစားကောင်မလေးကိုငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက် သည်။

“ကျောင်းကိုပြန်မှာကော ဟုတ်ရဲ့လား ရတနာ”

“ဟုတ်တယ် ရှေ့မှာပဲရပ်လိုက်တော့ တက္ကစီ စီးသွားမယ်”

“တက္ကစီတွေကကားမောင်းရမ်းတယ် မရှည်နဲ့ကျောင်းပြန်မှာဆိုရင် ကျောင်းကိုပို့ပေးမယ်”

ရတနာမှာနှုတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်နေလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တသိမ့်သိမ့် တနွေးနွေးဖြစ် နေ၏။

“ဟွန်း...လူကြီးက ဒီလိုတော့လဲငါ့အတွက်စိုးရိမ်တတ်သားပဲ”

ဤသည်မှာ ရတနာ၏ ရင်တွင်းက ပီတိ...။

“အကဲမလေး ဒင်းကက်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊
လမ်းခုလတ်မှာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျောင်းအထိပြန်ပို့မပေးမိတာ
ငါ့အတွက်အပြစ်ဖြစ်ရဦးမယ်”

ဤသည်မှာ ရင်မှာကျိတ်၍ ရတနာအပေါ်ဒေါသစိတ်ပွားမိနေသော
နေဇင်လတ်၏ ခံစားချက်...။

ပို့မယ့်ပို့ ကူတို့ရောက်အောင် ရတနာ တို့စာသင်ဆောင်ရှေ့
ရောက်သည်အထိ၊ နေဇင် လတ် လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

“လေးနာရီ ကလပ်(စ်)ပြီးမယ်၊ သူများကားပြင်လို့မပြီးသေးရင်
ကိုလတ်ပဲလာခေါ်၊ ဖေဖေက ညနေ အစည်းအဝေးရှိတယ်လို့ ပြောထားလို့”

“ကောင်းပြီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

နေဇင်လတ်သည် မကျေနပ် စိတ်တွေထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်ပင်
ကားကို မောင်း ထွက်ခဲ့သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး...။

မိဘများက အသက်ကြီးမှ သူ့ကိုရလိုက်သဖြင့်

ကမ်းကုန်အောင်အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ရတနာသည်လူတကွအပေါ်တွင် အနိုင်ယူ၊
ဗိုလ်ကျတတ်သည်။

သူ့မိဘများဖြစ်သော ဒေါက်တာဦးမြတ်ကျော်နှင့်
ဒေါ်ဝါဝါဆွေတို့ကလည်း နှမသားချင်း ကလေးပမာ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်
စောင့်ရှောက်ပေးပါဟု ပန်ကြားထား၏ ။

ထို့ကြောင့် သူ့အနိုင်ခံရသူများထဲတွင် နေဇင်လတ်တစ်ယောက်လည်း
ထိပ်ဆုံးကပါဝင် နေ၏ ။

သည်ကြားထဲ ရတနာနဲ့ဆိုးဆိုးသည်ကို ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်မိနေသော
နေဇင်လတ်၏ မိခင် ကလည်း တစ်မှောင့်. . .။

“သားရယ်. . .ညီမလေးကို အလိုလိုက်လိုက်ပါ။ သားကိုသူက
အားကိုးရှာပါတယ်။ ခမျာ တစ်ဦးတည်း ကလေးဆိုတော့ နဲ့ဆိုးတော့ဆိုးတာပေါ့။
ဒါပေမယ့် စိတ်ကောင်းကလေးရှိပါတယ် သားရယ်”

ကိုယ့်လူ သူ့ဘက်သားဖြစ်နေလေတော့ နေဇင်လတ်မှာ
ကောင်ဆိုးမလေးကို အလို လိုက်အကြိုက်ဆောင်ပေးနေရသည်သားဖြစ်၏ ။

“သိပ်အခွင့်အရေးယူတဲ့ကောင်မလေး ဟွန်း. . .”

မကျေမနပ်စိတ်တွေ ရင်မှာတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် နေဇင်လတ်သည်
သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

*